

ပြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး

မာတိကာ

- ၁။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး ပထမပိုင်း
- ၂။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး ဒုတိယပိုင်း
- ၃။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး တတိယပိုင်း
- ၄။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး စတုတ္ထပိုင်း

၁၃၂၇-ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တွင်
မြန်မာနိုင်ငံအသံလွှင့်ဌာနမှ
ကျေးဇူးရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အသံလွှင့်ဟောကြားတော်မူသော

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး

ပထမပိုင်း

ယခု ဘုန်းကြီးဟောမည့် တရားတော်ကတော့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား တော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက များသောအားဖြင့် ဝိပဿနာတရားကိုသာ ဟောကြားလေ့ရှိပါတယ်။ ဝိပဿနာဆိုတာကတော့ လူတိုင်း လူတိုင်းလဲ မကျင့်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျင့်တဲ့ သူမှာသာ အကျိုးထူးကို ရနိုင်တဲ့အတွက် ပရိဟိတနှင့် မဆိုင်သလိုလိုလဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့တော့ လူတိုင်းလဲ ကျင့်နိုင်ပြီး ပရိဟိတနှင့်လဲဆိုင်တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို ဟောဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားဆိုတာ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဒီတရားလေးပါးပါ။ ဒီ ၄-ပါးထဲက မေတ္တာဆိုတာ သူများတွေလဲ ကိုယ်လိုဘဲ ချမ်းသာချင်ကြပေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီးတော့ သူတစ်ပါးတွေကို ချမ်းသာစေလိုတဲ့ သဘော ပါ။ ကရုဏာဆိုတာ ကိုယ့်အောက်ကလူတွေ ဒုက္ခရောက်နေရာကြတဲ့ သူတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ သနားကြင်နာတဲ့ သဘောပါ။ မုဒိတာဆိုတာ ကိုယ်အထက်က လူတွေ ကိုယ့်ထက် ပြည့်စုံတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေကို ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာကြ ပါစေလို့ ဝမ်းမြောက်ကြည့်သာစွာနဲ့ နှလုံးသွင်းနိုင်တဲ့ သဘောပါ။ ဥပေက္ခာဆိုတာ သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထား တဲ့ အမှုကံအားလျော်စွာ ဖြစ်နေကြရတာလို့ ဘက်မလိုက်ဘဲ မျှမျှတတနှလုံးသွင်းတဲ့ သဘောပါ။

ဒီတရား ၄-ပါးကို အဘိဓမ္မာဒေသတာမှာ အပ္ပမညာဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဟောထားပါတယ်။ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ အပေါ်မှာ အကန့်အသတ်မရှိဘဲ ပွားချင်သလောက်ပွားများကောင်းတဲ့တရား၊ ပွားများဖို့ နယ်ပယ်အကန့် အသတ်မရှိတဲ့ တရား လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သုတ္တန်ဒေသနာတွေမှာတော့ ဒီတရားတွေကို အများအားဖြင့် ဗြဟ္မဝိဟာရလို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ မြတ်သော နေထိုင်ရေးတရားလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်မှာတော့ ဗြဟ္မာစရိယလို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားလို့ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေကြပါတယ်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်တော့ မြတ်သောအကျင့်လို့ ဆိုလိုပါ တယ်။

ဒီဗြဟ္မစိုရ်တရားဟာ လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး လူတိုင်း လူတိုင်း ကျင့်သုံးသင့်တဲ့ တရားဖြစ်ပါတယ်။ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါ။ မိမိ၏ အကျိုးကိစ္စ ပြီးမြောက်အောင် စေတနာဝန်ထမ်းသဘောဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူက လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူမှ ငြင်းပယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံကြမှာချည်းပါ။ အဲဒါ ဘာသဘောထင်သလဲ ချမ်းသာစေလိုတဲ့ မေတ္တာကို လူတိုင်းကလက်ခံနိုင်တဲ့အတွက် အဲဒီမေတ္တာကို လူတိုင်း လူတိုင်း ကျင့်သင့်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတဲ့ သဘောပါ။ လက်တွေ့လဲ စမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ပြီးရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်လျှင် အဲဒီလူကလဲ ပြီးရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ဘဲ ပြန်ပြီးကြည့်ပါလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ချိုချိုသာသာနဲ့ နှုတ်ဆက်လျှင် အဲဒီလူကလဲ ချိုချိုသာသာနဲ့ဘဲ ပြန်ပြီးနှုတ်ဆက်ပါလိမ့်မယ်။ လမ်းမသိတဲ့သူကို လမ်းညွှန်ပြုလျှင် ဖြစ်စေ၊ မီးရထား၊ သင်္ဘော စသည်ဖြင့် ခရီးသွားတဲ့ အခါဖြစ်စေ နေရာမရတဲ့သူကို မိမိနေရာထဲက မျှပေးလျှင်ဖြစ်စေ၊ လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး သယ်ဆောင်လာတဲ့သူကို ဖေးမကူညီပေးလျှင်ဖြစ်စေ ဒီလို စေတနာ မေတ္တာဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျှင် တစ်ဘက်သား ပုဂ္ဂိုလ်က ကျေးဇူးတင်မည့်ပြင် မိမိကိုယ်တိုင်လဲ လူ့ကျင့်ဝတ်တရား ကျေပွန်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာခြင်း အကျိုးကို ချက်ချင်းဘဲ ရပါလိမ့်မယ်။ မိမိမှာ အခက်အခဲရှိတဲ့အခါဆို ကူညီမည့်သူများ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ ဤနည်းဖြင့် လူတိုင်းလူတိုင်းက လူ့ကျင့်ဝတ်ကိုသိပြီး မေတ္တာတရားနဲ့ အချင်းချင်းတတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီဆောင်ရွက် သွားကြမယ်ဆိုလျှင် လူ့လောကကြီးဟာ အစဉ်ထာဝရ သာသာယာယာနဲ့ ဖြစ်သွားဖို့ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မေတ္တာတရားကို လူတိုင်း လူတိုင်း ကျင့်သုံးသင့်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

ထို့အတူဘဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ကရုဏာနဲ့ သနားပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုလျှင် ငြင်းပယ် မည့်သူ ရှိပါမည်လား။ မရှိနိုင်ပါဘူး။ လက်ခံကြမှာ ချည်းပါ။ ပြီးတော့ ရရှိထားတဲ့ စီးပွားဥစ္စာနဲ့ ရာထူးဌာန အလုပ်အကိုင် နဲ့ အခြေအရံကုန်သိန် ကျက်သရေတွေနဲ့ ခိုင်မြဲတည်တံ့ပြီး ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာနေအောင် မုဒိတာနဲ့ ဝမ်းမြောက်ကြည့်သာစွာ

ထောက်ခံ အားပေးမည်ဆိုလျှင်ကော ငြင်းပယ်မည့်သူ ရှိပါမည်လား၊ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ လက်ခံကြမှာချည်းပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကရုဏာနဲ့ မုဒိတာကိုလဲ လူတိုင်း လူတိုင်း ကျင့်သုံးသင့်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

ဥပက္ခောဆိုတာလဲ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာနဲ့ မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ ကျင့်သုံးသင့်တဲ့တရားပါဘဲ၊ ထင်ရှားတဲ့ သာဓကနှင့် ပြရလျှင် လူတစ်ယောက်မှာ ရာဇဝတ်မှု ရောက်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူကို တတ်နိုင်တဲ့သူက မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာနဲ့ အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးသင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြစ်မှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အပြစ်ဒဏ် ပေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကူညီနိုင်တဲ့အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုအခါမှာ ဒီဥပက္ခာနဲ့သာ အညီအမျှ နှလုံးသွင်းသင့် တော့တယ်၊ အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ သူဘက်ကလိုက်ပြီး တခြားသူတွေကို အပြစ်တင်မနေသင့်တော့ဘူး၊ သူ့ကံအတိုင်းလို့သာ မျှတစွာ နှလုံးသွင်းသင့်တော့တယ်၊ ယခု လောလောဆယ်ဆယ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင်ပေမယ့် ရှေးက ပြုလုပ်ထားတဲ့ အပြစ် ရှိလို့သာ ခံရတာဘဲလို့ ဒီလိုသာ တရားမျှတစွာ နှလုံးသွင်းသင့်တော့တယ်၊ အဲဒါဟာ ဥပက္ခာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဥပက္ခာကိုလဲ အခါအားလျော်စွာ ကျင့်သုံးသင့်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄-ပါးကို လူတိုင်း ကျင့်သုံးသင့်တယ် ဆိုတာကတော့ ထင်ရှားပါပြီ၊ ယခု ကျင့်သုံးပုံကို အကျဉ်းချုပ် ပြောမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ကတော့ မေတ္တာတရားလောက်ဘဲ ပြောနိုင်မယ်၊ မေတ္တာဆိုတာ ကာယကံ မေတ္တာ၊ ဝစီကံ မေတ္တာ၊ မနောကံ မေတ္တာလို့ ဒီလို ၃-မျိုးရှိတယ်၊ ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ သူတစ်ပါးအား ချမ်းသာအောင်လို့ သူ့အကျိုးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတာဟာ မေတ္တာကာယကံပါဘဲ၊ သူများ နား ချမ်းသာအောင် ပြောဆိုတာ ချမ်းသာပါစေလို့ ရွတ်ဆိုပြီး မေတ္တာပို့တာ၊ သူ့အကျိုးကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ညွှန်ကြားတာ၊ နှုတ်နဲ့ စီမံဆောင်ရွက်ပေးတာ ဒါတွေဟာ ဝစီကံမေတ္တာပါဘဲ၊ သူတစ်ပါးတွေကို ချမ်းသာကြပါစေလို့ စိတ်သက်သက်နဲ့ နှလုံးသွင်းနေတာဟာ မနောကံ မေတ္တာပါဘဲ၊ ဒီမနောကံမေတ္တာကိုတော့ အခါခပ်သိမ်း ပွားများနိုင်ပါတယ်။

ဒီမနောကံမေတ္တာကို ပွားများတာကလဲ ဈာန်ရအောင် ပွားများတာရယ်၊ ဘေးကင်း ရန်ကင်း ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ် ဖြစ်ပွားများတာရယ် ဒီလိုနှစ်မျိုးရှိပါတယ်၊ ဈာန်ရအောင် ပွားများနည်းကိုတော့ ယခုလိုတိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးမှာ ပြည့်စုံအောင် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ယခုဘေးကင်း ရန်ကင်း ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ် ပွားများပုံကိုဘဲ ပြောမယ်။

တွေ့မြင်ရသမျှ လူတွေကို အာရုံပြုပြီး “ချမ်းသာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ”လို့ ဒီလိုလဲ ပွားများနိုင်ပါတယ်၊ အမိ အဘ ဆရာသမားစသည်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေလို့ ဒီလိုလဲ ပွားများနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ် မေတ္တာ ပို့ချင်တဲ့လူတွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ တို့အိမ်ကလူတွေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ တို့အရပ်ကလူတွေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ တို့မြို့ က လူတွေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ တို့ရွာကလူတွေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ စသည်ဖြင့်လည်း ပွားများနိုင်ပါတယ်၊ တစ်ဦး တစ်ယောက် ကို ဖြစ်စေ၊ အများကိုဖြစ်စေ၊ အာရုံပြုပြီး ဒီလိုတစ်ကြိမ် နှလုံးသွင်းလျှင် ပါရမီကုသိုလ် တစ်ကြိမ်ဖြစ်တယ်၊ ဆယ်ကြိမ်နှလုံး သွင်းလျှင် ဆယ်ကြိမ်ဖြစ်တယ်၊ အကြိမ်တစ်ရာ နှလုံးသွင်းလျှင် အကြိမ်တစ်ရာ ဖြစ်တယ်၊ သွားရင်းလာရင်းလဲ ဒီမေတ္တာကို ပွားများနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အထူးသတိပြုဖို့ကတော့ ချမ်းသာကြပါစေလို့ စိတ်နဲ့သာ မေတ္တာပွားပြီးတော့ သူတစ်ပါးတွေ နားမချမ်း သာအောင်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်အောင် ပြောဆိုပြုလုပ်နေလျှင်တော့ အဲဒါဟာ မေတ္တာအစစ်မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်နဲ့ချမ်းသာ ပါစေလို့ မေတ္တာပို့တဲ့အတိုင်း ကိုယ်နဲ့ နှုတ်နဲ့ရော သူတစ်ပါးချမ်းသာအောင် တတ်နိုင်သမျှဆောင်ရွက်နိုင်မှ မေတ္တာအစစ် အောင်အောင် မြင်မြင် ဖြစ်တယ်လို့လဲ မှတ်ရမယ်။

ယခု ထိုထက်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ် ရှစ်သွယ်မေတ္တာပို့ပုံကို အတိုချုံးပြီး ပြောဦးမယ်။

သဗ္ဗေသတ္တာ-အားလုံးသာ သတ္တဝါတွေ၊ အဝေရာဟောန္တ-ရန်ကင်းကြပါစေ၊ ဒီလိုနှလုံးသွင်းတာက မေတ္တာတစ်ပါး၊ အဗျာပန္နာဟောန္တ-စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ဒါကလဲ မေတ္တာတစ်ပါး၊ (စိတ်ဆင်းရဲဆိုတာ စိတ်ညစ်တာ၊ စိတ်ပူတာ၊ ဝမ်းနည်းတာ၊ ကြောက်လန့်တာ၊ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကွဲနေရလို့ စိုးရိမ်ပူဆွေးနေတာ၊ စီးပွားဥစ္စာတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးလို့ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်နေတာ ဒီလိုဟာတွေပါဘဲ။ အဲဒီလို စိတ်ဆင်းရဲတွေ ကင်းကြပါစေလို့ ဆိုလိုပါတယ်။) အနိယာဟောန္တ-ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ဒါကလဲ မေတ္တာတစ်ပါး၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟန္တ-ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ၊ ဒါကလည်း မေတ္တာတစ်ပါး၊ (သတ္တဝါတွေမှာ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နေကြရတာဟာ အင်မတန် ဝန်လေးပါတယ်၊ ဒီခန္ဓာဝန်အတွက် စားဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေး ပြည့်စုံအောင် ရှာကြံနေကြရတာဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲပါတယ်၊ အဲဒီဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေမှ ကင်းဝေးပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆိုလိုပါတယ်။) အဲ ယခုပြောခဲ့တာ တွေဟာ သတ္တဝါ အားလုံးကို အာရုံပြုပြီး မေတ္တာပွားပုံ ၄-ပါး တဲ့။

ထို့အတူဘဲ သဗ္ဗပါဏာ-အားလုံးအသက်ရှိသူတွေ၊ သဗ္ဗဘူတာ-အားလုံးထင်ရှားဖြစ်သူတွေ၊ သဗ္ဗပုဂ္ဂလော-အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သဗ္ဗအတ္တဘာဝပရိယပန္နာ-အားလုံးခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘော ရှိသူတွေ-ဆိုတဲ့ ဒီ ၄-ပုဒ်နဲ့လဲ ခုနက မေတ္တာပွားပုံ ၄-ပါးကို အသီးအသီး တွဲပြီး မေတ္တာပို့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် မူလပုဒ် ငါးခုကို ခုနက မေတ္တာလေးလီနဲ့ မြောက်လိုက်လျှင် မေတ္တာပေါင်း ၂၀-ရပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ သတ္တဝါအားလုံးကိုချည်း ရည်ညွှန်းတဲ့အတွက် အနောဓိသ မေတ္တာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အပိုင်းအခြား အကန့်အသတ် မရှိတဲ့ မေတ္တာလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သဗ္ဗာ ကုတ္တိယော-အားလုံးသော အမျိုးသမီးတွေ စသည်ဖြင့် ၂-ပိုင်းစီ ခွဲပြီးပို့တာက ၄-ပုဒ်၊ ၃-ပိုင်း ခွဲပြီးပို့တာက ၃-ပုဒ်၊ ပေါင်း ၇-ပုဒ် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ၇-ပုဒ်ကိုလဲ အဝေရာဟောန္တ-ရန်ကင်းကြပါစေ အစရှိတဲ့ မေတ္တာပွားပုံ လေးလီနဲ့ မြောက်လိုက်တော့ ၂၈ ရတယ်။ အဲဒီ ၂၈-ပါးကတော့ အမျိုးသမီးသန့်သန့် အမျိုးသားသန့်သန့် စသည်ဖြင့် ပိုင်းခြားကန့်သတ်ပြီးပို့တဲ့အတွက် သြဓိသမေတ္တာလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သြဓိသ ၂၈-ပါးနဲ့ ခုနက အနောဓိသ ၂၀-ကို ပေါင်းလိုက်လျှင် မေတ္တာ ၄၈-ပါးရတယ်။

ထို့အတူ အရှေ့အရပ်က အားလုံးသတ္တဝါတွေ ရန်ကင်းကြပါစေ စသည်ဖြင့် ပို့တာကလဲ ၄၈-ပါး၊ အနောက်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်၊ အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်မြောက်အရပ်၊ အရှေ့မြောက်အရပ်၊ အနောက်တောင်အရပ်၊ အောက်အရပ်၊ အထက်အရပ်တွေကလည်း နည်းတူဘဲ၊ ၄၈-ပါးစီရတယ်။ ဒါကြောင့် အရပ်ဆယ် မျက်နှာမှာ မေတ္တာ ၄၈၀-ရပါတယ်။ အဲဒါတွေက အရပ်မျက်နှာနဲ့ ပိုင်ခြားပြီးဖြန့်တဲ့အတွက် ဒီသာဖရဏမေတ္တာလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ၄၈၀-ထဲမှာ ခုနက အနောဓိသ သြဓိသမေတ္တာ ၄၈-ပါးကို ပေါင်းထည့်လိုက်လျှင် ၅၂၈-သွယ် မေတ္တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ၅၂၈-သွယ် မေတ္တာအရ ဘုန်းကြီးက ယခုအသံလွှင့်ရုံကနေပြီး မေတ္တာပို့မယ်၊ တရားနာနေကြသည့် ဓမ္မမာမကပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးကလဲ စိတ်နဲ့ လိုက်ပြီး မေတ္တာပို့ကြပါ။

အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အသက်ရှိသူတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ထင်ရှားဖြစ်သူတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘေးရန် ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောရှိသူတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အဲဒါတွေက အနောဓိသမေတ္တာ ၂၀-တဲ့

အားလုံး အမျိုးသမီးတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အမျိုးသားတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ပုထုဇဉ်တွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး နတ်ဗြဟ္မာတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး လူတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အပါယ်ဘုံသူ အပါယ်ဘုံးသားတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ဒါတွေဟာ သြဗိသမေတ္တာ ၂၈-ပါးတဲ့။

ယခု အရပ်မျက်နှာ ၁၀-ပါးနဲ့ မေတ္တာပို့ပုံကို အတိုချုံးပြီး ပြောမယ်။

အရှေ့အရပ်က အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ၊ ရှေးနည်းတူ ၄၈-ပါး အပြည့်အစုံပို့ရမယ်။

အနောက်အရပ်က အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ နည်းတူ ၄၈-ပါးဘဲ။

ထို့အတူ မြောက်အရပ်က၊ တောင်အရပ်က၊ အရှေ့တောင်အရပ်က၊ အနောက်မြောက်အရပ်က၊ အရှေ့မြောက်အရပ်က၊ အနောက်တောင်အရပ်က၊ အောက်အရပ်က၊ အထက်အရပ်က ၄၈-ပါးစီ ချည်းဘဲ၊ အားလုံးပေါင်း ၅၂၈-သွယ် မေတ္တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်မရှိလို့ နားလည်ရုံမျှ ချုံးပြီး ပြောလိုက်ရတယ်။

ယခု မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတွေကို အထူးမေတ္တာပို့ပြီး တရားသိမ်းတော့မယ်၊ အားလုံးစိတ်နဲ့လိုက်ပြီး မေတ္တာပို့ကြ ပါ။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ အားလုံး ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆိုးရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး ပထမပိုင်း ပြီး၏။

၁၃၂၈-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင်
မြန်မာနိုင်ငံအသံလွှင့်ဌာနမှ
ကျေးဇူးရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အသံလွှင့်ဟောကြားတော်မူသော

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး

ဒုတိယပိုင်း

ဒီကနေ့ ဟောရမည့်တရားကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃၂၇-ခုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့က ဟောခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ရဲ့ အဆက်ပါဘဲ။ အလျင်ဟောခဲ့တာက ပထမပိုင်း၊ ယခုဟောတာက ဒုတိယပိုင်းပေါ့။ ပထမပိုင်းမှာ မေတ္တာပွားပုံကိုဟောခဲ့တယ်။ ယခု ဒုတိယပိုင်းမှာ ကရုဏာပွားပုံကို ဟောရမယ်။

ကရုဏာဆိုတာ ကိုယ့်အောက်ကလူတွေ ဒုက္ခရောက်နေရာကြတဲ့ သူတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ သနားကြင်နာတဲ့ သဘောဘဲ ဆိုတာကို ပထမပိုင်းမှာ ပြောခဲ့ပြီ။ ပါဠိနည်းနဲ့ ပြောရယင်တော့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့သူကို မြင်တွေ့ရ ကြားသိရတဲ့အခါမှာ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ်စေတတ်လို့ ကရုဏာမည်ပါတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ်။ သူတော် ကောင်းတွေမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို မြင်တွေ့ရရင် ကြားသိရရင် ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရသလိုဘဲ။ စိတ်နှလုံးမှာ ထိခိုက် ပြီး တုန်လှုပ်တတ်ပါတယ်။ နိုင်ရာ နိုင်ရာ တိစ္ဆာန်အချင်းချင်း ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်နေတာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်။ လူတွေကစကားမပြောနိုင် မကာကွယ်နိုင်ရာကြတဲ့ တိစ္ဆာန်တွေကို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်နေတာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်။ လူလူချင်း နိုင်ရာနိုင်ရာ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက် နေတာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်။ သူ့အလိုလို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အတိဒုက္ခရောက်နေတာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်တွေ့ရကြားသိရရင် စိတ်နှလုံးမှာ ထိခိုက်တုန်လှုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလို စိတ်နှလုံးမှာ ထိခိုက်တုန်လှုပ်ယင်လဲ အဲဒီလူကို သူတော်ကောင်းပဲလို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာ-

ပရဒုက္ခေ-သူတစ်ပါး၏ဆင်းရဲသည်။ သတိ-ရှိလတ်သော်၊ သာဓုနံ-သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဟဒယကမ္ပနံ-နှလုံး၏ တုန်လှုပ်ခြင်းကို၊ ကရောတိတိ-ပြုတတ်သောကြောင့်၊ ကရုဏာ-ကရုဏာမည်၏လို့ ဒီလိုပြဆိုထားပါတယ်။

ကရုဏာရဲ့ သဘောလက္ခဏာကတော့ သူတစ်ပါးမှာ တွေ့ကြုံခံစားနေရတဲ့ ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက်ချင်တဲ့ သဘော ပါဘဲ။ တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုယင် အဲဒီသူတစ်ပါးဆင်းရဲကို ပျောက်ကင်းအောင်လဲ သူက ကြောင့်ကြစိုက်တတ်တယ်။ မတက်နိုင် တဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေတောင်မှ အဲဒီ သူတစ်ပါးဆင်းရဲကို ပျောက်စေချင်နေတာဘဲ။ ဒါကြောင့် ပရဒုက္ခ ပနယနာ ကာရပူဝတ္တိ လက္ခဏာ သူတစ်ပါး၏ ဆင်းရဲကို ပယ်သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ဖြစ်ခြင်း သဘောလက္ခဏာ ရှိတယ်လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတိဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို တွေ့ရတဲ့အခါ သနားကြင်နာတတ်တဲ့သူမှာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်းလို့ စုတ်တသတ်သတ် နဲ့ သနားတဲ့အမူအရာတွေ ထင်ရှားပေါ်လာတတ်ပါတယ်။

ဒီကရုဏာအရာမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကရုဏာတော်ကတော့ အကြီးမားဆုံးပါဘဲ။ မိမိ၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုရုံမျှမကဘဲ မိမိအား သေရာသေကြောင်း ကြံစည်အားထုတ်နေတဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ်ကိုတောင်မှ သားတော်ရာဟုလာနဲ့ ညီတူညီမျှ သနား တော်မူပါတယ်။ တစ်လောကလုံးမှာ ရှိသမျှ သတ္တဝါတွေအားလုံးကိုဘဲ ယခု မျက်မှောက် ဆင်းရဲလောက်သာ မဟုတ်ဘဲ သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ တွေ့ကြုံသွားရမယ့် ဆင်းရဲတွေပါ မြော်မြင်ပြီးတော့လဲ သနားတော်မူပါတယ်။

သနားတော်မူပုံကတော့ အချိန်ကာလတိုင်း ခဏတိုင်း သေဖို့ရာဆီသို့ နီးကပ် နီးကပ်သွားနေကြရာတယ် ဆိုတာကို မြင်တော်မူတဲ့အတွက် သတ်မည့်နွားကို သားသတ်ရုံဆီ မောင်းပို့နေသလိုမြင်ပြီး သနားတော်မူပါတယ်။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကို အကြီးအကျယ် ကျူးလွန်ထားတဲ့သူဟာ ရာဇဝတ်အပြစ်ဒဏ်ကို အကြီးအကျယ် ခံရရတော့မယ်ဆိုတာကို မြင်သလိုဘဲ။ သတ္တဝါတွေဟာ ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်း လုယက်ခိုးယူခြင်း အစရှိတဲ့ ဒုစရိုက်တွေကို ကျူးလွန်ထားကြတဲ့အတွက် မကြာခင် ဘဲ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်ပြီး အတိဒုက္ခရောက်ရာကြတော့မယ်ဆိုတာကို မြင်တော်မူပြီးတော့လဲ သနားတော်မူပါ တယ်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိတဲ့ သံသရာဆင်းရဲတွေနဲ့ တင်းကြမ်းအတိ ပြည့်စုံနေတဲ့ သံသရာခရီးခဲထဲမှာ ဆုံးခန်း ရယ်လို့ မရှိဘဲ တသွားတည်း သွားနေရာကြတယ်လို့ မြင်တော်မူပြီးတော့လဲ သနားတော်မူပါတယ်။ ကယ်မည့်သူလဲ မရှိ လွတ်ရက် လွတ်ခွင့်လဲ မရှိတဲ့ သံသရာ နောင်အိမ်ထဲမှာ အတိဒုက္ခ ရောက်နေရာကြတယ်လို့ မြင်တော်မူပြီးတော့လဲ သနားတော်မူပါတယ်။ ငါဘုရားမှာ သံသရာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သတ္တဝါတွေမှာ မလွတ်မြောက်ရာကြသေး။ ငါဘုရား

မှတစ်ပါး ကယ်တင်မည့်သူ မရှိပါတကားလို့ မြင်တော်မူပြီးတော့လဲ သနားတော်မူပါတယ်။ ဒီနည်းဖြင့် အရာအထောင်မကတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာတွေနဲ့ မြင်တော်မူပြီးတော့လဲ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေကို သနားတော်မူပါတယ်။

အဲဒါတွေကို ထောက်ထပြီးတော့ ဘုရားတပည့်ဖြစ်ကြတဲ့ ရဟန်းရှင်လူမှန်သမျှဟာ ဒီကရုဏာ တရားကိုလဲပွားများဖို့ သင့်လျော်ပါတယ်။ ယခုလို အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောရတာက ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မေတ္တာကို ပွားများရတယ် ဆိုတာတော့ အများ အားဖြင့် သိကြ နားလည်ကြပါတယ်။ ပွားလဲ ပွားများကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကရုဏာကိုတော့ ပွားများရမှန်း တယ်မသိကြ ဘူး၊ သိပင် သိသော်လဲ ကရုဏာကို ကျကျနန ပွားများတဲ့သူက အလွန်နည်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကရုဏာကိုလဲ မေတ္တာ လိုဘဲ လေးလေးနက်နက် ပွားများသင့်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်အောင်လို့ ယခုလို အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပွားများပုံကတော့ ဒီကရုဏာမှာလဲ မေတ္တာလိုဘဲ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံအားဖြင့် ၃-မျိုးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အလိုလိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတစ်ပါးက နှိပ်စက်လို့ဘဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့လို့ရှိလျှင် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါ။ ဥပမာ-မတော်တဆ ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားတဲ့သူ့ကိုတွေ့ယင် ဖေးမပြီးထူပေးပါ။ ဆေးရှိလျှင် လူးလိမ်း ပေးပါ။ မသွားနိုင်လဲ ဖြစ်နေယင် ဖေးမပြီးလိုက်ပို့ပေးပါ။ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတဲ့သူ့ကို တွေ့ယင်လည်း နည်းတူဘဲ တတ်နိုင် သမျှ အကူအညီပေးပါ။ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်နေတာကို တွေ့ရယင်လဲ တတ်နိုင်ယင် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးပါ။ ဒီနည်းဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်နဲ့အကူအညီပေးတာကို ကာယကံ ကရုဏာပွားများတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

ပြီးတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူ့ကို အဲဒီဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်အောင် သို့မဟုတ် သက်သာရာရအောင် တတ်နိုင် သမျှ နှုတ်နဲ့လဲ အကူအညီပေးရမယ်။ အဲဒီလို နှုတ်နဲ့ပြောပြီး စောင့်ရှောက်ကူညီတာကတော့ ဝစီကံကရုဏာကို ပွားများတာတဲ့။ ဒီဝစီကံကရုဏာကတော့ ကိုယ့်လက်အောက်က လူတွေနဲ့စပ်ပြီး ကျင့်သုံးဖို့ရာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုယင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူက အကူအညီတောင်းလာယင် အသနားခံလာယင် တတ်နိုင်သမျှ စီမံညွှန်ကြားပေးရမယ်။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကိစ္စဖြစ်နေတောင်မှ ကရုဏာသက်တဲ့ စကားနဲ့ အားပေးပြောဆိုရမယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ တချို့ကတော့ ဒီလိုအသနားခံလာတဲ့သူ့ကို အကူအညီ တောင်းလာတဲ့သူ့ကို ဟိန်းဟောက် ငေါက်ငမ်းပြီး လွှတ်လိုက်တတ် တယ်။ အဲဒါကတော့ ကရုဏာကင်းမဲ့ရုံတွင်မကဘဲ မေတ္တာပါ ခြောက်ခန်းနေတယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြတဲ့သဘောပါဘဲ။

ဒီနေရာမှာ ကရုဏာပွားပြီး သနားနေရာက ဒေါသဖြစ်မှန်မသိဖြစ်ပြီး ပါဏာတိပါတကံ အစရှိတဲ့ အပြစ်ကြီးများ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိပေးပြောချင်သေးတယ်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါချွတ်ယွင်း ပျက်စီးသွားလို့ဘဲဖြစ်ဖြစ် ရောဂါ ဝေဒနာ အသည်းအသန် နှိပ်စက်လို့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် အတိဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူ့ကို တွေ့ရယင် သနားပြီးတော့ မြန်မြန်သေသွား တာက ကောင်းတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ထင်တဲ့အတိုင်း မြန်မြန်သေအောင် ညွှန်ကြားတိုက်တွန်းလို့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်လို့ဖြစ်စေ ရိုးရိုးသေချိန်ထက်စောပြီး သေသွားယင် ညွှန်ကြားတိုက်တွန်းတဲ့သူ ပြုလုပ်တဲ့သူမှာ ပါဏာတိပါတ ကံထိုက်တယ်။ အဲဒီလို ညွှန်ကြားစေခိုင်းလို့ မိဘဖြစ်သူ သေသွားယင် ညွှန်ကြားစေခိုင်းတဲ့ သားသမီးမှာ မာတုဃာတကကံ၊ ပိတုဃာတကကံထိုက်တယ်။ ရဟန်း၏ ညွှန်ကြားချက်အရနဲ့ လူသားဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သေသွားယင် အဲဒီရဟန်းမှာ ပါရာဇိက အာပတ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဝိနည်းပါဠိတော်မှာ ထင်ရှားရှိတယ်။ အဲဒါဟာ အင်မတန် သတိပြုဖို့ ကောင်းပါတယ်။

မနောကံ ကရုဏာပွားများပုံကတော့ ဈာန်ရအောင် ပွားတာလဲရှိတယ်။ လောကဝတ္တရားအရ ပွားများတာလဲ ရှိတယ်။ ပါရမီဖြစ်၊ ကုသိုလ်ဖြစ် ပွားများတာလဲ ရှိတယ်။ ဒီ ၃-မျိုးထဲမှာ ဈာန်ရအောင် ပွားများနည်းကိုတော့ ယခုလို အချိန်အနည်း ငယ်အတွင်းမှာ ပြောလို့ မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လောကဝတ္တရားအရနဲ့ ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ် ပွားများပုံကိုဘဲ ပြောပါမယ်။

လောကဝတ္တရားအရကတော့ မိဘနဲ့ သားသမီး၊ ဆရာနဲ့ တပည့်တို့ အချင်းချင်း အရေးအကြောင်းရှိတဲ့အခါ သနား ကြင်နာစိတ်ဖြစ်ကြသလိုဘဲ။ ကိုယ့်လက်အောက်ကလူတွေ အင်အားနဲ့တဲ့ လူတွေနဲ့စပ်ပြီး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ တွေ့ကြုံရမည့် ဆင်းရဲတွေမှ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စီမံပေးရမယ်စသည်ဖြင့် ကြံစည် စဉ်းစားနေတာတွေဟာ လောကဝတ္တရားနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ မနောကံ ကရုဏာတွေပါဘဲ။

ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားများပုံကတော့ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်ခင်တဲ့ သူတွေနဲ့ သေကွဲ၊ ရင်ကွဲ ကွဲလို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စားရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကို အာရုံပြုပြီး သူ့မှာ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ပါစေ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ပါစေလို့ အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းပွားများနေရတယ်။ တစ်မိနစ်လောက် နှလုံးသွင်းပွားများနေရင် အဲဒီ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ ကရုဏာဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဆယ်မိနစ် လောက်ပွားများ နေယင် ဆယ်မိနစ်ပတ်လုံး ကရုဏာကုသိုလ်တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်တဲ့ သူတွေကို အာရုံပြုပြီး သွားလာရင်း လုပ်ကိုင်ရင်းလဲ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေလို့ ပွားများ

နိုင်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ဘဲနဲ့ ဘေးရန် အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ပွားပါတယ်။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပါဘဲ။

အဋ္ဌကထာမှာတော့ ယခု လောလောဆယ်မှာ ချမ်းသာကောင်းစားနေတဲ့ သူကိုလဲ အကုသိုလ်ကံများတဲ့ သူဆိုယင် မကြာခင်ဘဲ လူ့ဘဝကသေပြီးတော့ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘုံတွေကို ရောက်ပြီး အလွန်ကြီးကျယ်များပြားတဲ့ ဆင်းရဲတွေကို ခံစားရတော့မယ်ဆိုတာ မျှော်တွေးပြီး ကရုဏာပွားနိုင်ပါတယ်လို့လဲ ပြဆိုထားပါတယ် ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မဟာ ကရုဏာ ပွားနည်းအရဆိုယင် သံသရာဆင်းရဲနဲ့ မကင်းသေးတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးကိုလဲ အာရုံပြုပြီး ကရုဏာ ပွားနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်နေကြရတဲ့ သတ္တဝါဟူသမျှဟာ လုံးဝဆင်းရဲကင်းတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အနည်းနှင့်အများ အငယ်နှင့်အကြီး လောက်သာကွာခြားပါတယ်။ ဆင်းရဲတွေကတော့ ကိုယ်စီကိုယ်င အသီးသီး ရှိနေကြတာ ချည်းဘဲ။ ယခု လောလောဆယ်မှာ မရှိဘူးဆိုတောင်မှ နောင်အခါ တွေ့ကြုံရမယ့် ဆင်းရဲတွေကတော့ ရှိနေတာဘဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ဆင်းရဲတွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေလို့ ဒီလိုလဲ ကရုဏာကို ပွားများနိုင်ပါ တယ်။

ယခု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာ ပြဆိုထားတဲ့ နည်းအရ သဗ္ဗေသတ္တာ ဒုက္ခာ မုစ္ဆန္တု စသည်ဖြင့် အနောဓိသကရုဏာ၊ ဩဓိသကရုဏာ ပွားပုံတွေကို ဘုန်းကြီးက ရွတ်ဆိုပြီး ကရုဏာပွားမယ်၊ တရားနာနေကြတဲ့ ဓမ္မမာမက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံး ကလဲ စိတ်နဲ့လိုက်ပြီး ကရုဏာပွားကြပါ။

- အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံးအသက်ရှိသူတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံးထင်ရှားဖြစ်သူတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံး ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောရှိသူတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။

ဒါကအနောဓိသ ကရုဏာ ၅-ပါးတဲ့။

- အားလုံး အမျိုးသမီးတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံး အမျိုးသားတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံး ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံး နတ်ဗြဟ္မာတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။
- အားလုံး လူသားတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။

အားလုံး အပါယ်ဘုံသူ အပါယ်ဘုံသားတွေ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။ ဒါက ဩဓိသကရုဏာ ၇-ပါးတဲ့၊ ခုနက ၅-ပါးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ကရုဏာ ၁၂-ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနည်းအတိုင်းဘဲ အရှေ့အရပ်က အားလုံး သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ-စသည်ဖြင့် အရှေ့၊ အနောက်၊ မြောက်၊ တောင် ထောင့်အရပ် ၄-ခု၊ အောက်အရပ်၊ အထက်အရပ်ဆိုတဲ့ အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှာလဲ ကရုဏာ ၁၂-ပါးစီ ဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှာလဲ ၁၂-ပါးဆိုတော့ ကရုဏာပေါင်း ၁၂၀-ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ၁၂၀ ကတော့ အရပ် မျက်နှာနဲ့ ဖြစ်တာမို့ ဒီဿဖရဏ ကရုဏာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပထမပွားခဲ့တဲ့ အနောဓိသ၊ ဩဓိသကရုဏာ ၁၂-ပါးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ကရုဏာပေါင်း ၁၃၂-ပါးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာ ပြထားတဲ့ မေတ္တာပွားနည်းအရ ကရုဏာပွားပုံတွေပါဘဲ။ ယခု ပရိတ်ကြီးထဲမှာပါတဲ့ ဂါထာနဲ့ ရွတ်ဆိုပြီးကရုဏာပွားလိုက်ဦးမယ်။ အားလုံးကလဲ စိတ်နဲ့ လိုက်ပြီး ကရုဏာပွားကြပါ။

- ဒုက္ခပုတ္တာ စ နိဒ္ဒါက္ခာ၊
- ဘယပုတ္တာ စ နိဗ္ဗယာ၊
- သောကပုတ္တာ စ နိဿောကာ၊
- ဟောန္တု သဗ္ဗေပိ ပါဏိနော။

ဒုက္ခပုတ္တာ- ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်၍နေကြကုန်သော၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကြကုန်သော၊ ပါဏိနော စ-သတ္တဝါ တို့သည်လည်း၊ နိဒ္ဒါက္ခာ-ဆင်းရဲကင်းပ ချမ်းသာကြကုန်သည်၊ ဟောန္တု-ဖြစ်ကြပါစေကုန်သည်၊ ဘယပုတ္တာ-ဘေးဒဏ် သင့်၍ နေကြကုန်သော သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပါဏိနော စ-သတ္တဝါတို့သည်လည်း၊ နိဗ္ဗယာ-ဘေးဒဏ်

ကင်းပ ချမ်းသာကြကုန်သည်၊ ဟောန္တ-ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း၊ သောကပ္ပတ္တာ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသို့ရောက်၍ နေကြကုန်
သော၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပါဏိနော စ-သတ္တဝါ တို့သည်လည်း၊ နိဿာကာ-စိုးရိမ်ကင်းပ ချမ်းသာ
ကြကုန်သည်၊ ဟောန္တ-ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော် ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏။

၁၃၂၉-ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့တွင်
မြန်မာနိုင်ငံအသံလွှင့်ဌာနမှ
ကျေးဇူးရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အသံလွှင့်ဟောကြားတော်မူသော

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး

တတိယပိုင်း

ဒီကနေ့ဟောမည့်တရားကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃၂၈-ခုနှစ် ဒုတိယဝါဆို လပြည့်နေ့က ဟောခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော် ရဲ့ အဆက်ပါဘဲ။ အဲဒီနှစ်က ဟောခဲ့တာက ဒုတိယပိုင်း၊ ယခုနှစ်ဟောမှာက တတိယပိုင်းပေါ့။ ဒုတိယပိုင်းမှာ ကရုဏာ ပွားပုံကို ဟောခဲ့တယ်။ တတိယပိုင်းမှာ မုဒိတာ ပွားပုံကို ဟောရမယ်။

မုဒိတာဆိုတာ ကိုယ့်အထက်ကလူတွေ၊ ကိုယ့်ထက်ပြည့်စုံတဲ့ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကို ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာကြပါစေလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နှလုံးသွင်းနိုင်တဲ့သဘောဘဲ ဆိုတာကို ပထမပိုင်းမှာ ပြောခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့သူတွေကို ထုတ်ပြရတာကတော့ မေတ္တာ ကရုဏာတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မုဒိတာ ဖြစ်ပွားစေဖို့လွယ်ကူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ အထူးထုတ် ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်မရွေးဘဲ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေမှာ ပွားများသင့်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နဲ့တန်တူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ ကိုယ့်အောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော အဲဒါတွေကို အာရုံပြုပြီး မုဒိတာကို ပွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်ချင်းဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အောက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်ယင် ဝမ်းမြောက်ဖို့ထက် သနားဖို့က သာပြီး နီးစပ်နေပါတယ်။ တန်းတူပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ဆိုယင်လဲ မေတ္တာပွားဖို့က ပိုပြီးနီးစပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပထမပိုင်းတုန်းက သရုပ်ခွဲပြခဲ့ရာမှာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့သူတွေကိုသာ မုဒိတာပွားစရာ ဝမ်းမြောက်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ ထုတ်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း အများအားဖြင့် သတ္တဝါတွေမှာ ကိုယ့်ထက်သာတာကို မြင်ရ၊ ကြားရ၊ သိရယင် မျက်မှန်းကျိုးမှု မနာလိုမှုက ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီ မနာလိုမှုဟာ မုဒိတာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူဘဲ။ အကုသိုလ်ပွားတဲ့သဘောပါဘဲ။

သူက မျက်မှောက်ဘဝမှာလဲ မကောင်းကျိုးတွေကို ပေးတတ်တယ်။ နောင်တမလွန်မှာလဲ အပါယ်ဆင်းရဲ သံသရာ ဆင်းရဲတွေ ပေးတတ်တယ်။ အဲဒါကို ပုံစံထုတ်ပြရမယ်-

(၁) ရှေးတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါးကို ရေချိုးပြီးခါစမှာ မောင်းမငယ် တစ်ယောက်က သူ့လက်ကို မီးအိုးကင်းမှာ ကင်ပြီး တော့ အဲဒီလက်နဲ့ ပွတ်တိုက် ဆုတ်နယ်ပြီး ပြုစုနေသတဲ့။ အဲဒါကို မိဖုရားကြီးက မနာလိုတဲ့အတွက် အဲဒီမောင်းမရဲ့ ကိုယ် ပေါ်မှာ မီးအိုးကင်းထဲက မီးကျိုးတွေနဲ့ လောင်းချလိုက်တယ်။ အဲဒီမောင်းမူကြောင့် အဲဒီမိဖုရားကြီးဟာ ငရဲမှာ ကျရောက်ပြီး အနစ်သိန်းပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံရပြီးတဲ့နောက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ ရဲရဲတောက်နေတဲ့ မီးကျိုးခဲတွေနဲ့ အလောင်းခဲနေရတဲ့ ပြိတ္တာမကြီး ဖြစ်နေရတာတယ်။

(၂) နောက်ပြီးတော့ ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ရဟန်းတစ်ပါးဟာလဲ ရဟန္တာတစ်ပါးကို မနာလို ပြစ်များခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲမှာကျရောက်ပြီးတဲ့နောက် ယခုဂေါတမမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်မှာ လောသကတိဿ ဆိုတဲ့ လူဖြစ်လာပြီး အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ရတာတယ်။ အဲဒီ လောသကတိဿပဋိသန္ဓေ နေကတည်းက သူ့မိဘတွေ နဲ့တကွ တစ်ရွာလုံးဟာ မီးဘေး၊ မင်းဘေး၊ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးတဲ့ဘေးတွေ သင့်ကြရတယ်။ ဒါနဲ့ရွာကို နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါကျတော့လဲ သူပါတဲ့အပိုင်းမှာ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်လဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ရွာကိုခွဲကြပြန်တယ်။ ခွဲတိုင်း ခွဲတိုင်း သူပါတဲ့ အပိုင်းမှာ ဒုက္ခရောက်ရတာချည်းဘဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့မိဘတစ်အိမ်တည်း တစ်ပိုင်း ဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒီအခါမှာလဲ သူတို့ တစ်အိမ်တည်း ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် လောသကတိဿ စကားပြောနိုင်၊ သွားလာ နိုင်တဲ့ အခါကျတော့ မိဘတွေကလဲ သူ့ကို စွန့်ပစ်ပြီး သင့်တော်ရာ အလွတ်ထွက်သွားကြတယ်။ လောသကတိဿလဲ ခွက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာသွားပြီး တောင်းရမ်းစားနေရတာတယ်။ တနေ့မှ ၀၀လင်လင်စားရတယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့။ နောင်အချိန်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သူ့ကိုသနားလို့ ရှင်ရဟန်းပြုပေးထားတယ်။ ရှင်ရဟန်းဖြစ်တဲ့အခါလဲ သူ့မှာ၀၀လင်လင် စားသောက်လောက်အောင် ဆွမ်းမရတာဘူးတဲ့။ သူနဲ့အတူတူ ဆွမ်းခံသွားယင် အခြားရဟန်းတော်တွေတောင် ဆွမ်းကောင်း ကောင်း မရကြဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမည့်နေ့မှာတောင် အရှင်သာရိပုတ္တရာက သူ့ဆီ အပို့ခိုင်လိုက်တဲ့ ဆွမ်းဟာ

သူ့ဆီမရောက်ဘူး၊ သူ့ကို အမှတ်မရဘဲ လမ်းတွင်စားပစ်လိုက်တယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက လာပြီးမေးမှ ဆွမ်းမစားရ သေးမှန်း သိရတာနဲ့ သံဝေဂ ဖြစ်တော်မူရတယ်။ အချိန်ကလဲ နေမွန်းလွဲနေတာနဲ့ စတုမဂ္ဂဆွမ်းကို ခံယူလာပြီး အရှင်လောက သတိဿကို ကျွေးရတယ်။ ဒါတောင် သူ့လက်ထဲပေးလိုက်ယင် ကွယ်ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လက်ထဲကဘဲ ယူစားစေတယ်။ သူ့တစ်ဘဝလုံးမှာ အဲဒီတစ်နေ့ဘဲ ဝဝလင်လင် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ရသတဲ့။ အဲဒီနေ့မှာဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူရတယ်။ ဣဿာဆိုတဲ့ မနာလိုမူဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရမည့်နေ့ထိအောင် လိုက်ပြီးမကောင်းကျိုး ပေးတယ်ဆိုတော့ အင်မတန်ကို ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

(၃) ဘုရားလက်ထက်ကာလက ကောသမ္မိပြည်မှာ ယောသကဆိုတဲ့ ကျောင်းဒကာ သေဋ္ဌေးတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ ငယ်စဉ်တုန်းက သူ့ကိုမွေးတဲ့ အဘသေဋ္ဌေးကြီးက သားရင်းကလေးရလာတဲ့အခါ ယောသကသူငယ်ကို မလိုလားတာနဲ့ ၆- ကြိမ် တိုင်တိုင် သေရာသေကြောင်း ကြံစည်ပြုလုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သေကံမရောက်သက်မပျောက် ဆိုတာလိုဘဲ သူ့မှာ သေဖို့ရာ ကံကမပါတဲ့အတွက် သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ၆-ကြိမ်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်ကတော့ အိုးဖုတ်တဲ့ ဖိုကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီး မီးဖုတ်လိုက်ဖို့ အိုးထိန်းသည်ထဲ ယောသက သူငယ်ကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။ လမ်းခုလပ်မှာ သေဋ္ဌေးကြီးရဲ့ သားအရင်းက ခုံညင်းထိုးကစားပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဖခင်က အိုးထိန်းသည်ထဲ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်းပြောတော့ အဲဒီ သေဋ္ဌေးသားအရင်းက ခုံညင်းသာနိုင်အောင် ထိုးရစ်ပါ။ သူ့သွားပေးပါမယ်ဆိုပြီး အိုးထိန်းသည်ထဲသွားတယ်။ အိုးထိန်း သည်ကလဲ အဲဒီ သူငယ်ကို ယောသကဘဲထင်ပြီး သေဋ္ဌေးကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း အိုးဖိုထဲထည့်ပြီး မီးဖုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို သေဋ္ဌေးကြီး သိရတဲ့အခါ အလွန်အကဲ စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ရရှာတယ်။ စိတ်နှလုံးပူပန်ပြီး ရောဂါဝေဒနာ အကြီးအကျယ် စွဲကပ်ခံရတယ်။ အဲဒီရောဂါနဲ့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ သေသွားရရှာတယ်။ ဒါလဲ မနာလိုမူရဲ့ မကောင်းကျိုးဘဲ။

ဒါကြောင့် “သူများမနာလို ကိုယ်အကျိုးမရှိ” လို့ ပြောစမှတ်ပြုကြတယ်။ တစ်ခါက ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ခုမှာ ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီ ဖိုးသူတော်က “သူများမနာလို ကိုယ်အကျိုးမရှိ” ဆိုတဲ့ ဒီစကားပုံ ကလေးကို မကြာခဏ ရွတ်ဆိုပြီး တရားနုလုံးသွင်းနေသတဲ့။ အဲဒီကျောင်းမှာ ကိုးကွယ်ပြီး သွားလာဝင်ထွက်နေတဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်က ဖိုးသူတော် ရွတ်ဆိုနေတဲ့ စကားကို ခဏခဏ ကြားရတော့ သူ့စောင်းပြီး ရွတ်ဆိုနေတယ်လို့ ထင်ပြီး ဖိုးသူတော်အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးဖွဲ့သွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဒကာမကြီးက မုန့်ထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ပြီး ဖိုးသူတော်ကို လှူသတဲ့။ ဖိုးသူတော်ကလဲ မရစဖူး၊ အထူးရ တဲ့ မုန့်ဘဲလို့ အလေးအမြတ်ပြုပြီး ဘုရားမှာ ဆွမ်းတော်ကပ်လိုက်သတဲ့ မုန့်လှူတဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့ သားကလဲ အဲဒီ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ နေတဲ့အတွက် အဲဒီကျောင်းသားက ဆွမ်းတော်ကပ်ထားတဲ့ အဲဒီမုန့်ကို ကောက်ပြီး စားမိလို့ အဆိပ်သင့် ပြီး သေရှာသတဲ့။ ဒီတော့ မုန့်လှူတဲ့ဒကာမကြီးက ဖိုးသူတော်မသေဘဲ သူ့သားသေနေတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် (သူများမနာလို ကိုယ်အကျိုးမရှိ) ဆိုတဲ့ ဖိုးသူတော် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သဘောပေါက်ပြီး “ဦးသူတော် ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ငါ့ကိုရမ်း၊ ဖြန်းဖြန်းကွဲလေပြီ” လို့ မြည်တမ်းငိုကြွေးရှာသတဲ့။

ယခုပြောခဲ့တာတွေဟာ မုဒိတာကိုပွားစေမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မုဒိတာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူဖြစ်တဲ့ ဣဿာဆိုတဲ့ မနာလိုမူကို အပြစ်မြင်ပြီး မုဒိတာကို ပွားစေနိုင်ဖို့ သာဓကတွေပါဘဲ။

သူတစ်ပါးကြီးပွားချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက်ကြည်သာနိုင်တဲ့ မုဒိတာတရားကတော့ အင်မတန် အေးချမ်းပါတယ်။ ဝမ်းမြောက်ကြည်သာနေတုန်းလဲ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာပါတယ်။ မည့်သူမှာ စီးပွား ဥစ္စာတွေ တိုးတက်နေသတဲ့။ လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်နေသတဲ့။ စာမေးပွဲအောင်သတဲ့။ ဘွဲ့ထူးရသတဲ့။ ရာထူးတိုးသတဲ့ စသည်ဖြင့် ကြားရ တွေ့ရ သိရယင် “ကောင်းပါ ပေတယ်၊ ကောင်းပါပေတယ်၊ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားပါစေ၊ ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာပါစေ၊ ရထားတဲ့ရာထူး ဌာနန္တရနဲ့ တည်မြဲပါစေ စသည်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြည်သာ သဘောတူတာဟာ မုဒိတာဘဲ။ အင်မတန် ကြည်လင်အေးမြပါတယ်။ ပိုက်ဆံ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မကုန်ရဘဲနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ကုသိုလ်တွေ တသွင်သွင် ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ သိပ်နေရာကျတာဘဲ။

မုဒိတာကို ပွားစေတဲ့အတွက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို မျက်မှောက်ဘဝမှာလဲ ရတတ်ပါတယ်။ နောင်တမလွန်မှာလဲ ရတတ်ပါတယ်။

(၁) မျက်မှောက်မှာ အကျိုးရပုံကတော့ အသဒိသဒါနဝတ္ထုဖြင့် ထင်ရှားပါတယ်။ ပသေနဒီကောသသမင်းကြီးက တစ်နေ့တည်းနဲ့ ၁၄-ကုဋေ အကုန်ခံပြီး အသဒိသ အလှူတော်ကြီးကို ပေးလှူတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒါကို ကာဠုဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးက ဘဏ္ဍာတော်ငွေတွေ ၁၄-ကုဋေ အလဟဿ ပျက်စီးသွားတယ်လို့ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်တယ်။ ဇုဏှဆိုတဲ့ အမတ်ကြီး ကတော့ ပြည်ရှင်မင်းမို့သာ ဒီလိုအလှူကြီးကို ပေးလှူနိုင်တာဘဲ။ ငါလဲ ဒီလို အလှူကြီးကို ပေးလှူချင်ပါဘိတော့တယ်လို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓု အနုမောဒနာ ပြုတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြားသိရတဲ့အခါ ကဲ့ရဲ့တဲ့ ကာဠု အမတ်ကြီးကို ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးတယ်။ အနုမောဒနာပြုတဲ့ ဇုဏှအမတ်ကြီးကို ၇-ရက်ပတ်လုံး မင်းအဖြစ်ပေးပြီး မိမိလိုဘဲ အသဒိသအလှူတော်ကြီး ပေးလှူစေသတဲ့။ အဲဒါဟာ မုဒိတာရဲ့ အကျိုးကို မျက်မှောက်ဘဝမှာ ရပုံ သာဓကပါဘဲ။

(၂) နောင်တမလွန်မှာ အကျိုးရပုံတွေကတော့ အလွန်ဘဲများပါတယ်။ ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ ဝိသာခါရဲ့ ကျောင်းအလှူကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ပြုရုံသက်သက်နဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ နတ်ဘုံဗိမာန် အခြွေအရံတွေနဲ့တကွ ဂုဏ်သိန်ကြီးတဲ့ နတ်သမီး ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တချို့ လူတွေဟာ ကုသိုလ်ကံ မရှိတဲ့အတွက် ပြိတ္တာဘဝရောက်ပြီး စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့ အတိဒုက္ခ ရောက်နေရာမှာ ဆွေမျိုး ဉာတိ မိတ်သင်္ဂဟများက ဒါနကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှပေးဝေတဲ့အခါ သာဓုအနုမောဒနာ ပြုကြတဲ့အတွက် နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာ တွေကို ချက်ချင်းဘဲ ရသွားကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ဒီနေရာမှာ သက်သေသာဓကတွေပါဘဲ။

အဲဒီလိုကုသိုလ်ရေးမှာသာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လောကရေးရာတွေမှာလဲ သူများကြီးပွားချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက် ကြည်သာနိုင်တဲ့အတွက် နတ်ရွာသုဂတိကို ရောက်ရတဲ့အပြင် လူ့ဘဝရောက်လာတဲ့ အခါမှာလဲ သူများထက် အခြွေအရံ ပေါများပြီး ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းကို စူဠကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက အထင်အရှား ဟောထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီမုဒိတာ တရားဟာ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ်၊ လောကရေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ် ပွားများ သင့်ကြောင်း အင်မတန် ထင်ရှားနေပါတယ်။

ပွားများပုံကတော့ ဒီမုဒိတာမှာလဲ မေတ္တာ ကရုဏာတို့လိုဘဲ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံအားဖြင့် ၃-မျိုးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေတဲ့သူကို ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားချမ်းသာနေနိုင်အောင် ကိုယ်နဲ့အကူအညီပေးစရာ အခွင့်ပေါ်လာယင် ကိုယ်နဲ့အကူအညီပေးပါ။ အဲဒါဟာ ကာယကံမုဒိတာတဲ့။ နှုတ်နဲ့ အကူအညီပေးစရာရှိယင် စွမ်းနိုင်သမျှ ပြောဆိုပြီး အကူအညီ ပေးပါ။ ဥပမာ-လူတစ်ယောက်မှာ ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိန်ဥစ္စာ တည်မြဲရေးအတွက် မိမိကဝင်ရောက်ပြီး ကူညီ ပြောဆိုပေးမှ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ကူညီပြောဆိုပေးပါ။ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် ပြောဆိုနေတာကို ကြားရလျှင် စွမ်းနိုင်ပါက အမှန်ကို ရှင်းလင်း ထုတ်ဖော်ပြီး ထိုသူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ခံပြောဆိုပါ။ ဒါကတော့ ဝစီကံမုဒိတာတဲ့။

မနောကံ မုဒိတာပွားပုံကတော့ ဈာန်ရအောင် ပွားများတာလဲ ရှိတယ်။ ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားများတာလဲ ရှိတယ်။ ဒီနှစ်မျိုးထဲက ဈာန်ရအောင် ပွားများနည်းကိုတော့ ယခုလို အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပြောလို့ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ် ပွားများပုံကိုဘဲ ပြောမယ်။

ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ သူတွေကို မြင်တွေ့ရတိုင်း ကြားသိရတိုင်း “ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ၊ ဝမ်းမြောက်မြဲ ဝမ်းမြောက် နိုင်ကြပါစေ၊ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားကြပါစေ၊ ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာကြပါစေ”လို့ နှလုံးသွင်းပွားများရမယ်။ အဲဒီလို တစ်မိနစ် လောက် နှလုံးသွင်းပွားများနေယင် အဲဒီ တစ်မိနစ်လောက်အတွင်းမှာ မုဒိတာဘာဝနာကုသိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဆယ်မိနစ် လောက် နှလုံးသွင်း ပွားများနေယင် ဆယ်မိနစ်လောက် မုဒိတာဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါဟာ သွားရင်းလာရင်း လဲ တွေ့မြင်ရ ကြားသိရတဲ့ သူတွေကို အာရုံပြုပြီး နှလုံးသွင်းပွားများနိုင်တယ်။ စရိတ်စက မကုန်ဘဲနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာ ကြောင်း ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ပွားတယ်။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းနိုင်တာကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ယင်လဲ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါဘဲ။

ယခု ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်က မေတ္တာဘာဝနာအရာမှာ ပြထားတဲ့ အနောဓိသ ၅-ပါး၊ ဩဓိသ ၇-ပါး၊ ဒိသာဖရဏ ၁၂၀-တို့အရနဲ့ ဘုန်းကြီးရွတ်ဆိုပြီး မုဒိတာပွားမယ်။ တရားနာနေကြတဲ့ ဓမ္မမာမက ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ စိတ်နဲ့ လိုက်ပြီး မုဒိတာပွားကြပါ။

အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး သက်ရှိသူတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ
ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ထင်ရှားဖြစ်သူတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောရှိသူတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ
ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

ဒါက အနောဓိသမုဒိတာ ၅-ပါးတဲ့။

အားလုံး အမျိုးသမီးတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အမျိုးသားတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး နတ်ဗြဟ္မာတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး လူသားတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ
ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

အားလုံး အပါယ်ဘုံသူ အပါယ်ဘုံသားတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ
ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

ဒါက သြဓိသမုဒိတာ ၇-ပါးတဲ့၊ ခုနက ၅-ပါးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ယင် မုဒိတာ ၁၂-ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနည်းအတိုင်းဘဲ အရှေ့အရပ်က အားလုံးသတ္တဝါတွေ “ဆုတ်ယုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားချမ်းသာကာ ဝမ်းမြောက် နိုင်ကြပါစေ” စသည်ဖြင့် အရပ်ဆယ်မျက်နှာထဲက တစ်မျက်နှာ၊ တစ်မျက်နှာမှာ မုဒိတာ ၁၂-ပါးစီ ဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာလုံးမှာဆိုတော့ မုဒိတာပေါင်း ၁၂၀-ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ၁၂၀-ကတော့ အရပ်ဆယ်မျက်နှာနဲ့ ဖြန့်တာမို့ ဒီသာဗရဏ မုဒိတာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပထမက ပွားခဲ့တဲ့ အနောဓိသ၊ သြဓိသမုဒိတာ ၁၂-ပါးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ယင် မုဒိတာ ပေါင်း ၁၃၂-ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ၁၃၂-ပါးဟာ အမှန်စင်စစ်တော့ မုဒိတာကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ဈာန်ရပြီးတဲ့အခါ ဈာန်ကစားတဲ့ အခြင်းအရာတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဈာန်မရဘဲနဲ့ ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပွားတာကတော့ ပါရမီဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှပါဘဲ။

ကဲ-ယခု ဘုန်းကြီးက ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ အားလုံးကို အာရုံပြုပြီး မုဒိတာပွားလိုက်မယ်၊ စိတ်နဲ့ လိုက်ပြီး နှလုံးသွင်း ပွားများကြပါ။

အားလုံး မြန်မာနိုင်ငံသူ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားကြပါစေ၊ ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဝမ်းမြောက်မြဲ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး တတိယပိုင်း ပြီး၏။

၁၃၃၀-ခု၊ ဝါခေါင်လဆုတ် ၁၄-ရက်နေ့တွင်
မြန်မာနိုင်ငံအသံလွှင့်ဌာနမှ
ကျေးဇူးရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အသံလွှင့်ဟောကြားတော်မူသော

ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး

ခတုတ္ထပိုင်း

ဒီကနေ့ဟောမည့်တရားကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-နှစ်က ဟောလာခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ရဲ့ အဆက်ပါဘဲ။ အဲဒီ ၃-နှစ်က ဟောခဲ့တာဟာ ပထမ ဒုတိယ တတိယ ၃-ပိုင်းရှိခဲ့ပြီ။ ယခုဟောမှာက စတုတ္ထပိုင်းပေါ့။ အလျင် ၃-ပိုင်းမှာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာပွားပုံများကို ဟောခဲ့တယ်။ ယခုစတုတ္ထပိုင်းမှာတော့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဥပေက္ခာပွားပုံကို ဟောရမယ်။

ဥပေက္ခာဆိုတာ ဘက်မလိုက်ဘဲ အညီအမျှရှုတဲ့ သဘောပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ဥပပတ္တိယုတ္တိတော-အသင့်အလျော် အညီအမျှအားဖြင့်၊ ဣက္ခတီတိ-ရှုတတ်သောကြောင့်၊ ဥပေက္ခာ-ဥပေက္ခာမည်တယ်လို့ ပြဆိုထားကြတယ်။ အဲဒါကို လျစ်လျူရှုတယ်လို့လဲ မြန်မာပြန်ကြတယ်။ လျစ်လျူရှုပုံကတော့ ၁၀-မျိုးတောင် ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ ဒီဥပေက္ခာကို ၁၀-မျိုးခွဲပြီး ပြထားတယ်။ အဲဒီ ၁၀-မျိုးက ဘာတွေလဲဆိုယင်-

- (၁) ဆဠင်္ဂပေက္ခာ၊
- (၂) ဗြဟ္မဝိဟာရပေက္ခာ၊
- (၃) ဗောဇ္ဈင်္ဂပေက္ခာ၊
- (၄) ဝီရိယပေက္ခာ၊
- (၅) သင်္ခါရပေက္ခာ၊
- (၆) ဝေဒနပေက္ခာ၊
- (၇) ဝိပဿနပေက္ခာ၊
- (၈) တတြမဇ္ဈတ္တပေက္ခာ၊
- (၉) ဈာနပေက္ခာ၊
- (၁၀) ပါရိသုဒ္ဓါပေက္ခာ- ဆိုတဲ့ ဒီ ၁၀-မျိုးပါဘဲ။

ဒီ ၁၀-မျိုးထဲမှာ အမှတ်(၁) ဆဠင်္ဂပေက္ခာဆိုတာ အာရုံ ၆-မျိုး အကောင်းအဆိုးကို အညီအမျှရှုနိုင်တဲ့ သဘောပါဘဲ။ အဲဒါဟာ ရဟန္တာရဲ့ ဂုဏ်ထူးပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဝိပဿနာယောဂီလဲ သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ်ဖြစ်ခိုက်မှာ ဒီ ဆဠင်္ဂပေက္ခာနဲ့ အညီအမျှ ရှုနေပုံကို ထင်ရှားတွေ့နိုင်ပါတယ်။

အမှတ် (၂) ဗြဟ္မဝိဟာရပေက္ခာ ဆိုတာကတော့ ယခုဟောမည့် ဥပေက္ခာပါဘဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို တော်တော်ကြာမှ အကျယ်ချဲ့ပြီး ဟောရမယ်။

အမှတ် (၃) ဗောဇ္ဈင်္ဂပေက္ခာ ဆိုတာကတော့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးထဲက နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ပါဘဲ။ တရားကိုယ်အားဖြင့် တတြမဇ္ဈတ္တတာ စေတသိတ်ပါဘဲ။ သူကသူနဲ့ အတူအကွဖြစ်တဲ့ ယှဉ်ဖော် ယှဉ်ဖက်တရားတွေကို မယုတ်မလွန် ညီမျှစေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သမဝါဟိတ လက္ခဏာရှိတယ်လို့ အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်တွေမှာ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဥပေက္ခာဗောဇ္ဈင်ရဲ့ ဖြစ်ပုံကို သုတမယ စိန္တာယမျှနဲ့တော့ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဝိပဿနာရှုကြည့်မှ ကိုယ့်တွေ့အားဖြင့် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် တတ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာ ယောဂီဟာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါ ညီမျှစေတဲ့ ဒီဥပေက္ခာရဲ့ သဘောကို (ရှဉ်းစုံကောင်းတဲ့ နွားလှည်းမောင်း နေရသလိုဘဲ) ထင်ရှားတွေ့ရပါတယ်။

အမှတ် (၄) ဝီရိယပေက္ခာဆိုတာကတော့ သမထဝိပဿနာ ဘာဝနာအချိုးကျနေတဲ့အခါမှာ မယုတ်မလွန် ညီမျှနေတဲ့ ဝီရိယပါဘဲ။ ဒါကလဲ ဘာဝနာအလုပ်ကို ကျကျနန အားထုတ်ဖူးတဲ့သူမှာမှ ကောင်းကောင်းထင်ရှားတတ်ပါတယ်။

အမှတ် (၅) သင်္ခါရပေက္ခာဆိုတာကတော့ သင်္ခါရတရားတွေကို အညီအမျှရှုတဲ့ သဘောပါဘဲ။

အမှတ် (၆) ဝေဒနုပေက္ခာဆိုတာကတော့ ဝေဒနာ ၃-ပါးထဲက ဥပေက္ခာဝေဒနာပါဘဲ။

အမှတ် (၇) ဝိပဿနုပေက္ခာ ဆိုတာကတော့ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ ယောဂီမှာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တသဘောတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်ပြီးတဲ့အခါ အဲဒါတွေကို မစူးစမ်းမဆင်ခြင်တော့ဘဲ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို သိရုံသိရုံကလေး အညီအမျှရှုသွားတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပါဘဲ။ ဒါကလဲ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်ဖူးတဲ့သူမှ ကိုယ်တွေ့အားဖြင့် ထင်ရှားသိနိုင်ပါတယ်။

အမှတ် (၈) တတြမဇ္ဈတ္တပေက္ခာ ဆိုတာကတော့ အမှတ် (၃) တုန်းက ဟောခဲ့တဲ့ တတြမဇ္ဈတ္တတာ စေတသိတ်ပါဘဲ။ သူက ဒါန သီလ စသော ကုသိုလ်အမှုတို့ကို ကြံတိုင်း ပြောတိုင်း ပြုတိုင်း ပါဝင်ပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာမန် ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်ခိုက်မှာတော့ သူကမထင်ရှားဘူး။ ထက်သန်တဲ့ ဘာဝနာ ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ခိုက်မှာမှ သူကထင်ရှားတယ်။

(၉) ဈာနုပေက္ခာဆိုတာကတော့ တတိယဈာန်နဲ့ယှဉ်တဲ့ တတြမဇ္ဈတ္တတာ စေတသိတ်ပါဘဲ။

(၁၀) ပါရိသုဒ္ဓါပေက္ခာဆိုတာကလဲ စတုတ္ထဈာန်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ အဲဒီစေတသိတ်ပါဘဲ။ ဈာန်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ဒီဥပေက္ခာ ၂-မျိုးကတော့ ဈာန်တွေရတဲ့သူမှ ထင်ရှားသိနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကိုတော့ အကျယ်မပြောတော့ဘူး။

ယခုပြောခဲ့တဲ့ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးထဲမှာ ယနေ့ဟောရမှာကတော့ အမှတ် ၂-မှာ ပြခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မဝိဟာရပေက္ခာပါဘဲ။ ဒီဥပေက္ခာရဲ့ သဘောကတော့ “သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်နေကြရတာဘဲ”လို့ ဘက်မလိုက်ဘဲ မျှမျှတတ နှလုံးသွင်းတဲ့ သဘောဖြစ်ကြောင်းကို ပထမပိုင်းတုန်းက ပြောခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပွားတဲ့ အခါမှာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတို့လို သတ္တဝါတွေအား အကျိုးပြုတဲ့အနေနဲ့ ပွားရတာမဟုတ်ဘဲ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း “သတ္တဝါတွေဟာ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပြုထားတဲ့ အမှုကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိကြတာဘဲ။ ကောင်းတဲ့ အမှုကံကို ပြုတဲ့သူ တွေဟာ ကောင်းစားချမ်းသာကြမှာဘဲ။ ဆိုးတဲ့ အမှုကံကို ပြုတဲ့သူတွေဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြမှာဘဲ။ သူ့ကံနှင့်သူ သူ့အမှုနှင့်သူဘဲ”လို့ ဒီလို လျစ်လျူရှုပြီး ပွားရပါတယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဒီဥပေက္ခာက “ဘယ်သူသေသေ ငတေမာယင်ပြီးယော” ဆိုသလို သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွား ဆောင်ရွက်တဲ့ သဘောမပါတဲ့အတွက် မကောင်းတဲ့တရား၊ စိမ်းကားတဲ့တရားဘဲလို့ တချို့က အပြစ်တင်ချင်လဲ တင်ကြပေလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုလဲ အပြစ်မတင်ထိုက်ပါဘူး။ ဒီဥပေက္ခာက နေရာတိုင်းမှာ ပွားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြားနည်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ သူ့နေရာမှာသာ ပွားရတဲ့ တရားဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုယင် ပထမတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ နေရာမှာသာ ပွားရပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုယင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာကိုပွားပြီး တတိယဈာန်ကို ရပြီးဖြစ်တဲ့သူဟာ စတုတ္ထဈာန်ကို တက်ချင်ယင် ဒီဥပေက္ခာကို ပွားမှသာ တက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမထဈာန်လမ်းအရဆိုလျှင် ဒီနေရာမှာ သာ ပွားရပါတယ်။

လောကရေးရာဘက်ဆိုယင်တော့ တတ်နိုင်လို့ရှိယင် အခြားသူတွေရဲ့ ချမ်းသာရေးအတွက် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနဲ့ အစွမ်းကုန် ကူညီဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ကူညီဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိတော့တဲ့ အခြေအနေ ကျတော့ ဒီဥပေက္ခာနဲ့ဘဲ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းရတယ်။ ဒါမှ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ-ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရာဇဝတ်မှုနဲ့ အရေးယူခံနေရတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီကိစ္စမှာ တတ်နိုင်မယ်ဆိုယင် အဲဒီလူ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားရုံတော်က ပြစ်မှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး အဆုံးသတ် စီရင်ချက် ချလိုက်တဲ့အခါကျတော့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနဲ့ ဆောင်ရွက်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူး။ သူ့ကံနှင့်သူဘဲလို့ နှလုံးသွင်းဖို့သာ ရှိတော့တယ်။ ယခုလောလောဆယ်ဆယ်မှာ အမှုအပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် သူ့မှာရေးဘဝများက ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုကံ ရှိနေလို့သာ ခံရတာဘဲလို့ ဒီလိုသာ နှလုံးသွင်းပြီး ဖြေရတယ်။ ဒီလိုဖြေမှဘဲ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်တယ်။

ဒီနေရာမှာ သက်သေသာကေ တစ်ခုကို ထုတ်ပြချင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် ကာလတုန်းက သာဝတ္ထိ ပြည်မှာ မဟာကာလဆိုတဲ့ သောတာပန် ဥပါသကာတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ ဥပါသကာဟာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ ဥပုသ်စောင့်ညအိပ်ပြီး တရားနာနေရာက နံနက်စောစောထပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်အဝင်က ရေကန်မှာ မျက်နှာသစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ခိုးလိုက်ဖမ်းကြတဲ့ လူတစ်စုက မဟာကာလရဲ့ အနီးမှာ သူ့ခိုးကပ်စစ်ချခဲ့တဲ့ ခိုးရာပါပစ္စည်းနှင့်တကွ တွေ့ရတဲ့ အတွက် သူ့ကို သူ့ခိုးထင်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြလို့ မဟာကာလ ဥပါသကာဟာ သေဆုံးသွားရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရဟန်းတော်များက မဟာကာလဟာ ဥပုသ်စောင့်ပြီး ကျောင်းမှာဘဲ ညအိပ်တရားနာနေတဲ့ သူတော်ကောင်းစင်စစ် ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ သူခိုးလို့ အစွဲခံရ အသတ်ခံရတာဟာ မသင့်လျော်တဲ့အကြောင်း မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကြတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေအရ မသင့်လျော်သော်လဲ သူ၏ ရှေးကံအရဆိုလျှင်တော့ သင့်လျော်တဲ့ အကြောင်း မိန့်တော်မူပါတယ်။

သင့်လျော်ပုံကတော့ ဒီလိုတဲ့၊ မဟာကာလဟာ တစ်ခုသောဘဝတုန်းက လမ်းခားပြွေပေါများတဲ့ တောတစ်ခုရဲ့ အဝမှာ တောစခန်းစောင့်အရာရှိဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ တောစခန်း ဖြတ်သန်းသွားလိုတဲ့ခရီးသည်ကို တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်အရောက် ဘေးရန်ကင်းအောင် သူကစောင့်ရှောက်ပြီး ပို့ဆောင်ပေးရတယ်။ တစ်နေ့သော အခါမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရည်အဆင်း လှပတဲ့ ဇနီးနှင့်တကွ လှည်းယာဉ်ကလေးစီးပြီး အဲဒီတောစခန်းကို ရောက်လာတယ်။ တောစခန်းစောင့်က အဲဒီလူရဲ့ ဇနီးချော ကလေးကို လိုချင်တာနဲ့ သူ့အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်စေပြီးတော့ နောက်တစ်ရက် ခရီးထွက်တဲ့အခါမှာ “ပတ္တမြားပျောက်တယ်၊ မသင်္ကာဘူး” ဆိုပြီး အဲဒီလှည်းကို ရှာဖွေစစ်ဆေးတယ်။ စောစောက သူ့ဟာသူ ထည့်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ သူက အဲဒီခရီးသည်ကို ပတ္တမြားသူခိုးလို့ စွဲချက်တင်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမကောင်းမှုကံကြောင့် မဟာကာလ အလောင်းတောစခန်းစောင့်ဟာ အဲဒီဘဝက သေတဲ့အခါ အဝီစီငရဲမှာ ကျရောက်ပြီး ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ငရဲဒုက္ခတွေကို အကြီးအကျယ်ခံစားခဲ့ရတယ်။ ငရဲမှလွတ်ပြန်တော့လဲ အဲဒီ ကံကြွင်းကြောင့် ဘဝတစ်ရာတိုင်တိုင် ဒီပုံ ဒီနည်းဖြင့် သူခိုးလို့ အစွဲခံရပြီး အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးဘဝက ရက်ရက်စက်စက် ပြုခဲ့တဲ့ သူ့မကောင်းမှု ကံအရဆိုလျှင်တော့ သူခိုးထင်ပြီး မဟာကာလ အသတ်ခံရတာဟာ သင့်လျော် ထိုက်တန်လှပါတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းလင်းဟောကြားတော်မူပါတယ်။

ဒါဟာ အပြစ်မရှိဘဲ ခံရတယ်လို့ ထင်ရသူအတွက် သူ့ကံနဲ့သူဘဲလို့ နှလုံးသွင်းသင့်တယ်လို့ ဆိုရာမှာ သက်သေ သာကေ တစ်ခုပါဘဲ။ ဒီလိုသာကေဝတ္ထုတွေကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။

ဒီလိုနေရာမှ ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ကံနဲ့ သူဘဲလို့ အသင့်အတင့် နှလုံးမသွင်းဘဲ မျက်မြင်လောက်သာကြည့်ပြီး “မည်သူ မည်ဝါတွေက မတရားလုပ်တယ်၊ မတရားနိပ်စက်တယ်၊ အနိုင်ကျင့်တယ်” စသည်ဖြင့် အပြစ်တင်နေမယ် ဆိုယင်တော့ သူတစ်ပါးကို ပြစ်မှားတဲ့ ဒေါသအကုသိုလ်တွေလဲ ဖြစ်ပွားမယ်၊ စိတ်ထဲမှာ မခံသာတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲတွေလဲ များစွာဖြစ်မယ်၊ သူ့ကံနဲ့သူဘဲလို့ ဥပေက္ခာဖြင့် လျစ်လျူရှုလိုက်ယင်တော့ အဲဒီအကုသိုလ်တွေ စိတ်ဆင်းရဲတွေဟာ အကုန်လုံး ငြိမ်းပြီး စိတ်အေးချမ်းခြင်း သုခကို ရနိုင်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဒီဥပေက္ခာနဲ့ တရားမျှတစွာ နှလုံးသွင်းတာဟာ တရားသူကြီးများ အတွက်ဆိုယင်လဲ အံကျကိုက်ပြီး အလွန်ပင်သင့်လျော်ပါတယ်။ တရားသူကြီးများဟာ တရားလိုနဲ့ တရားခံ မည်သူ့ကိုမျှကွက်ပြီး မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာဖြင့် အခွင့်အရေးမပေးသင့်ဘူး။ ဒီလူကို ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ဟိုလူကို သနားတယ်၊ ဟောဒီလူကိုတော့ ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာ စေချင်တယ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်သတ် အခွင့်အရေး ပေးလိုက်ယင် ဆန္ဒကတိနှင့် မောဟကတိ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အမှုကံနဲ့ သူဘဲလို့ လျစ်လျူရှုပြီး အမှုမှန်အတိုင်း တရားမျှတစွာ ဖြစ်အောင်သာ ဘက်မလိုက်ဘဲ စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုလဲ ဆောင်ရွက်နေကြတယ်လို့လဲ ကြားသိရပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဒီဥပေက္ခာဟာ တရားစီရင်ရာမှာ လဲ အလွန်သင့်လျော် တယ်လို့ မှတ်ယူသင့်ပါတယ်။

အမှန်စင်စစ်တော့ ဥပေက္ခာ ဘာဝနာဆိုတာ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာဖြင့် တတိယဈာန်ကို ရပြီးမှ စတုတ္ထဈာန်ရဖို့ ပွားများရတဲ့တရားဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥပေက္ခာကိုပွားယင် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အပြစ်ကင်းပြီး စိတ်သက်သာရာလဲ ရနိုင်ပါတယ်။ ပါရမီကုသိုလ် ဖြစ်ပွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် (ကရုဏာ မုဒိတာပွားပုံ ဟောတုန်းကလိုဘဲ) သြဓိသ အနောဓိသ ဒိသာဖရဏနည်းများဖြင့် ဥပေက္ခာကိုလဲ ပွားများလိုက်ကြဦးစို့၊ ဘုန်းကြီးက အသံထုတ် ရွတ်ဆိုပြီး ပွားများမယ်၊ တရားနာနေတဲ့ ဓမ္မမာမက ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကလဲ စိတ်နဲ့လိုက်ပြီး ဥပေက္ခာကိုပွားကြပါ။

အားလုံး သတ္တဝါတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး အသက်ရှိသူတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး ထင်ရှားဖြစ်သူတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောရှိသူတွေ
ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

ဒါက အနောဓိသ ဥပေက္ခာ ၅-ပါးတဲ့။

အားလုံး အမျိုးသမီးတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး အမျိုးသားတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး ပုထုဇဉ်တွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး နတ်ဗြဟ္မာတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး လူသားတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင်
ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

အားလုံး အပါယ်ဘုံသူ အပါယ်ဘုံးသားတွေ
ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား။

ဒါက သြဓိသဥပေက္ခာ ၇-ပါးတဲ့၊ ခုနက ၅-ပါးနဲ့ပေါင်းလိုက်ယင် ဥပေက္ခာ ၁၂-ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနည်းအတိုင်းဘဲ “အရှေ့အရပ်က အားလုံး သတ္တဝါတွေ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား” စသည်ဖြင့် တူရူအရပ်က ၄-မျက်နှာ၊ အထောင့်အရပ်က ၄-မျက်နှာ၊ အောက်အရပ်က တစ်မျက်နှာ၊ အထက်အရပ်က တစ်မျက်နှာဆိုတဲ့ အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှာလဲ ဥပေက္ခာ ၁၂-ပါးစီပွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေက တစ်ဆယ် ၁၂-လီဆိုတော့ ဥပေက္ခာ ၁၂၀ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ၁၂၀-ကတော့ အရပ်မျက်နှာနဲ့ ဖြန့်တာမို့ ဒီသာဖရဏ ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တယ်။ ပထမ ပွားခဲ့တဲ့ အနောဓိသ၊ သြဓိသဥပေက္ခာ ၁၂-ပါးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ယင် ဥပေက္ခာပေါင်း ၁၃၂-ပါးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှာ ပြထားတဲ့ မေတ္တာပွားပုံမှ နည်းမှီပြီးပြတဲ့ ဥပေက္ခာ ပွားပုံတွေ ပါဘဲ။

ဒီဥပေက္ခာ ၁၃၂-ပါး ပွားပုံတွေဟာ အမှန်စင်စစ်ကတော့ ဒီဥပေက္ခာကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ စတုတ္ထဈာန်ကို ရပြီးမှ ဈာန်ကစားတဲ့ အခြင်းအရာတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် “သတ္တဝါတွေ ကိုယ့်အမှုကံ သာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြတယ်” လို့ အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းနေယင် မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်လိုတဲ့ စိတ်တွေလဲ ဖြစ်မယ်၊ ကောင်းမှုကို ပြုလိုတဲ့ စိတ်တွေလဲ ဖြစ်မယ်၊ ကောင်းမှုကို ပြုလိုတဲ့ စိတ်တွေလဲ ထက်သန်လာမယ်၊ ဒါကြောင့် ဈာန်မရဘဲနဲ့ ဒီဥပေက္ခာကိုပွားတာ ဟာလဲ အပြစ်ကင်းပြီး ကုသိုလ်တရားပွားများခြင်း အကျိုးရှိပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အားလုံးကံတရားအတိုင်းဘဲလို့ နှလုံးသွင်းနေတဲ့အတွက် မရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မျှော်လင့်တောင့်တ ခြင်းလဲ ကင်းမယ်၊ အဆင်မပြေတာရှိယင်လဲ ကံတရားအတိုင်းဘဲလို့ ဆင်ခြင်ပြီး စိတ်သက်သာရာရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ နတ် သိကြား ဗြဟ္မာ ဂိုဏ်းဆရာစသော သူတစ်ပါးကို အားမကိုးဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာရန် နည်းလမ်းမှန်ဖြစ်တဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုသာ

အားကိုးပြီးတော့လဲ လုပ်ကိုင်မယ်၊ ဒီလို လှယ်ကိုင်တဲ့အတွက် မျက်မှောက်မှာလဲ စီးပွားဥစ္စာတွေ ရသွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဘိဏ္ဍာသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ဒီနည်းအတိုင်း ဆင်ခြင်ဖို့ ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

“ငါ့မှာ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိတယ်၊ ကံ၏အမွေခံ ဖြစ်တယ်၊ ကံသာလျှင် ချမ်းသာဖို့ ဆင်းရဲဖို့ အကြောင်းရှိတယ်၊ ကံသာလျှင် ဆွေမျိုးအစစ်ရှိတယ်၊ ကံသာလျှင် အားကိုးရာ ရှိတယ်၊ ကောင်းမှု ကံကို ပြုလျှင် ကောင်းကျိုးအမွေ ခံစံရမယ်၊ မကောင်းမှု ကံကို ပြုလျှင် မကောင်းကျိုးအမွေဆိုးကို ခံစားရမယ်လို့ အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်ပါတဲ့။”

ဒါကြောင့် ယခု မိမိကိုယ်တိုင်ပါ တစ်လောကလုံးက သတ္တဝါတွေကို အာရုံပြုပြီး ဥပေက္ခာကို ပွားလိုက်ကြဦးစို့။

တစ်လောကလုံးရှိ သတ္တဝါအားလုံးဟာ ကိုယ့်အမှုကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါတကား၊ ဒီဥပေက္ခာကံ ပွားများခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အမှုကံကိုသာ အားကိုးပြီး ကုသိုလ်ကံကို ပြုစုပွားများနိုင်ကြပါစေ။

စီးပွားချမ်းသာဖြစ်ကြောင်း အလုပ်အကိုင်တို့ကိုလဲ ကြိုးစားအားထုတ် ပြုလုပ်နိုင်ကြပါစေ။

ထိုသို့ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့် မျက်မှောက် သံသရာနှစ်ဖြာလုံး၌ အလိုရှိအပ်သော လောကီ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု သာဓု သာဓု။
စတုတ္ထပိုင်း ပြီး၏။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်ကြီး ပြီး၏။

ဗြဟ္မစိုရ်တရား

- ၁။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားဆိုတာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဒီတရားလေးပါးပါဘဲ။
- ၂။ မေတ္တာဆိုတာ သူများအတွက်လဲ ကိုယ်လိုဘဲ ချမ်းသာချင်ကြပေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီးတဲ့ သူတစ်ပါးတွေကို ချမ်းသာစေလိုတဲ့ သဘောပါဘဲ။
- ၃။ ကရုဏာဆိုတာ ကိုယ့်အောက်ကလူတွေ ဒုက္ခရောက်နေရာကြတဲ့ သူတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ သနားကြင်နာတဲ့ သဘောပါဘဲ။
- ၄။ မုဒိတာဆိုတာ ကိုယ့်အထက်ကလူတွေ ကိုယ့်ထက်ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ သူတွေကို ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာကြပါစေလို့ ဝမ်းမြောက်ကြည်သာစွာ နှလုံးသွင်းတဲ့ သဘောပါဘဲ။
- ၅။ ဥပေက္ခာဆိုတာ သတ္တဝါတွေဟာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ အမှုကံအားလျော်စွာ ဖြစ်နေကြရတာဘဲလို့ ဘက်မလိုက်ဘဲ မျှမျှတတ နှလုံးသွင်းတဲ့ သဘောပါဘဲ။